

עלון שבועי על
פרשת השבוע.
והעמוד על הפרק

העלון להצלחת עם
ישראל והחשת
הגאולה האמיתית
והשלימה

תענוג השבוע

שבת קודש פרשת: **אחרי קדושים** י"ב אייר. א"ני ל' ר'ופאך. ה'תשפ"ה. ת'הא ש'נת פ'לאות ה'גאולה.

תענוג לספר מהצדיקים:

הצאר ניקולאי הראשון, שליט רוסיה, היה ידוע בציבור כשונא ישראל גדול. היה זה הוא שחוקק את החוק שהתפרסם לשימצה בכינוי "קנטוניסטים" ושהכוונה מאחוריו הייתה להוציא בחורי ישראל לשמד. ילדים רכים נקרעו בגיל צעיר מהוריהם, נשלחו למקומות מרוחקים, ששם חונכו ונתגדלו כגויים ומאוחר יותר גוייסו לצבא הרוסי לתקופת שירות של 25 שנה. בנסיבות כאלה נתרחקו רבים מהילדים ממקור מחצבתם וחלק מהם, שלא יכלו לעמוד בנסיגנות הקשים, אף יצאו לשמד. לעומתם היו גם כאלה שמסרו את נפשם על קידוש השם והתאבדו, עד שבסופו של דבר נאלץ הצאר בעצמו לבטל את הגזירה. גיבור סיפורנו הפעם הוא חייל כזה, של הצאר ניקולאי, או במילים אחרות: "קנטוניסט".

מספרים, כי לצאר ניקולאי הראשון היה מנהג לחקות את הכלים המפורסם "הרון אל ראשד", שליט בגדד, שנוהג היה מפעם לפעם ללבוש בגדים פשוטים, כאחד העם, כדי להתערב בין האזרחים הפשוטים, להאזין לשיחותיהם ובצורה כזו "למשש את הדופק" ולעמוד על הלך רוחו של העם. גם ניקולאי הראשון עשה כך מפעם לפעם, בעיקר כדי לדעת מה חושב העם עליו. פעם אחת נכנס הקיסר המחופש לבית מרוח, שבו ישבו חיילים ואכרים, זללו וסבאו, ואחדים מהם כבר עברו את גבול השיכרות. הצאר התיישב ליד אחד החיילים, שכיבד אותו בכוסית משקה וכשם שהחייל לא ידע, שההלך, היושב מולו, הוא הקיסר בכבודו ובעצמו, גם ניקולאי לא ידע כי החייל הוא אחד הקנטוניסטים. החייל עצמו מתוך ששהה שנים רבות בקרב איכרים וחיילים, היה מגושם למדי, ולא ניכר בו מוצאו היהודי. הצאר הריק את הכוסית והניח אותה על השולחן. עתה הפתיע החייל את הצאר בנותנו לו מכת אגרוף.

"מה אתה מרביץ פתאום?" – שאל הצאר המחופש את החייל "אצלונו נוהגים, כי לא משאירים על השולחן כוסית ריקה, אלא יש למלא אותה מיד מחדש" – השיב החייל. הצאר מילא את כוסו והם חזרו ושתו, עד שבקבוק המשקה התרוקן לגמרי. או אז הזמין החייל בקבוק חדש וגם אותו הריקו חיש מהר. כאשר הגיע הזמן לשלם את החשבון התברר לחייל כי אין אצלו מספיק כסף כדי לסלק את חובו, לאחר ששתה כנראה יותר מדי. בלית ברירה הוא שלף את חרבו מנרתיקה ונתן אותה לבעל המרוח בתור משכון. הצאר שאל את החייל מאין הוא ובאיזה גודל הוא משרת וחרת את הזכרים בזכרונו. שניהם היו שיכורים למדי, כאשר נפרדו איש מרעהו וכל אחד הלך לדרכו.

למחרת היום הודיעו למפקד הגדוד שבו שירת החייל כי הצאר ניקולאי עומד להגיע כדי לערוך ביקורת ביחידה. כל החיילים, בעלי כל הדרגות, נתקפו בפחד גדול, בידעם כי הצאר הינו קפדן גדול ומי שנמצא עובר על ההוראות בכהוא זה, מתחייב בנפשו. התוצאה הייתה כי כל החיילים התחילו להתכונן לביקורת כאילו שחיהם תלויים בתוצאותיה. יותר מכולם היה נרעש ונפחד החייל "שלנו", שמשכן את חרבו בבית המרוח. הרי בלי חרב אין הוא יכול להתייצב כלל במסדר הביקורת! ומה הוא יעשה?! בצר לו עלה בדעתו רעיון: הוא גילף לעצמו חרב מעץ והכניס אותו לנדן, במקום החרב האמיתית. זאת עשה בלית ברירה ומתוך תקווה שהצאר לא יבחין בתרמית.

והנה הגיעה שעת המסדר. הצאר הופיע במדיו המלכותיים, עטור אותות הצטיינות ורכוב על סוס אציל, כשהוא מלווה פמליה של קצינים בכירים. הוא התייצב היישר מול החייל שעמו הוא שתה יחד ולבו של החייל כמעט שחזל מפעום מהפחד הגדול שנפל עליו. אולם הצאר לא פנה אליו, אלא דוקא אל החייל שעמד לידו. הוא אמר לו שהמדים שלו אינם בסדר והלה החוויר כסיד. לרמות שהיה בטוח כי במדים שלו אין כל דופי, ידע גם ידע, כי עם הצאר אי אפשר להתווכח, וכי כל מה שהצאר אומר חייבים לקבל כאמת שאין עליה לעורר. הוא החל, איפוא, להצטדק באזני הצאר, בהבטיחו ששוב לא יקרה דבר כזה ובתוך כך ביקש סליחה ומחילה. אולם הצאר העמיד פנים כאילו כועס הוא עוד יותר ולפתע פנה אל החייל שעמו שתה בבית המרוח ונתן לו פקודה: "שלוף את חרבך וכרות את ראשו של החייל הועמד לידך!". החייל שלנו, שבנדנו הייתה חרב עשויה עץ, היה נתון עתה במצב קשה מנשוא: לא לבצע את פקודת הצאר – הרי זה מוות בטוח. כן לבצע את הפקודה – רק ישלוף את חרבו מנדנה ומיד יראו כולם את התרמית והוא יהיה נתון בצרה גדולה... כל המחשבות הללו חלפו במוחו תוך שבריר של שניה ופתאום עלה בדעתו רעיון: "אדוני המלך!" – אמר החייל לצאר – "את פקודת הצאר חייב אני למלא ואני מוכן למלאה מבללי להרהר אחריה. אולם אם חברי הוא חף מפשע, הרי שיתערב בורא העולם בכבודו ובעצמו לטובת החף מפשע, כי לא נבצר מה' להפוך את החרב העשויה פלדה לחרב העשויה עץ!".

באמרו זאת שלף החייל הקנטוניסט את חרבו מנדנה וראו זה "פלא": להשתוממות כל הנוכחים התברר, כי אכן מחזיק בידיו חרב של עץ!... הצאר התפעל עמוקות מהמצאתו של החייל. הוא הרי ידע היטב את סוד ה"נס" שאירע לחרב, אולם עשה את עצמו כמי שאינו יודע ואמר: "אני סולה לחבר שלך ואותך אני מעלה לדרגת סמל".

זכות זו יכולה לעמוד ולהגן על כלל ישראל לאשך שלושה דורות!

***** "סמיון בודרי" - כך כינו כל חיילי הבסיס ומפקדיו את החייל המצטיין שמעון לוין. שמעון, יהודי שנולד וגדל בבית שומר תורה ומצוות בוועליז' שברוסיה, נחטף בילדותו מחיק הוריו כדי לשרת בצבא הרוסי במסגרת גזירת הקנטוניסטים האכזרית, ובמשך שנים ארוכות שירת בחיל הים בצפונה של רוסיה. שמעון היה חייל אמיץ ומסור. מעולם לא היסס לבצע את המשימות שהוטלו עליו ואפילו את הקשות ביותר. הצטיינותו וטיב כישרונותיו הביאו את מפקדיו להעלותו בדרגה ולהציבו במפקדה הראשית של חיל הים, בדרומה של רוסיה סמוך לים השחור.

יום אחד התפרסמה ברחבי המחנה הידיעה המרעישת: המלך הרוסי, הצאר ניקולאי, עתיד להגיע בקרוב לביקור בבסיס. החיילים כולם נדרכו נוכח הידיעה המרגשת. לא בכל יום מבקרת במחנה אישיות רמת דרג שכזו. בחריצות, בהשקעה רבה, הוכן המחנה כולו לביקורו של הצאר. הנשקים הוברקו, רצפת המחנה נוקתה והחיילים כולם הסתדרו בסדר מופתי בכדי לקבל את הצאר. לאחר שסיים הצאר לסייר במחנה ולהידבר עם החיילים, החלו החיילים לבצע מול הצאר מספר תרגילי ראווה שונים. את התרגיל המדהים ביותר ערך, כמובן, החייל המצטיין סמיון בודרי, שמעון הקנטוניסט. במהירות ובדייקנות

ניגש סמיון אל התורן המרכזי והגבוה ביותר בבסיס, טיפס עליו בקלות תוך זמן קצר, ומשם זינק אל המים הסוערים כשעל גבו כלי נשק רבים ותרמיל כבד במיוחד. הצאר ניקולאי וכן כל ראשי הצבא הריעו ממושכות והיללו את החייל האמיץ.

כשניגש שמעון אל הצאר ולחץ את ידו, פנה אליו הצאר ואמר לו: "סמיון יקירי, רואה אני כי חייל מסור ומצטיין הנך, ברצוני להעלותך בדרגה ולמנותך כנגרל!" "תודה, אדוני הצאר", הגיב שמעון כשישמע את הבשורה. "שמח אני על המינוי ועל נכונותך להעלותי בסולם הדרגות. אולם דומני שלא אוכל לקבל זאת על עצמי. אני יהודי. ובחוק הרוסי נכתב שחור על גבי לבן שאין למנות יהודי לתפקיד נכבד זה..." הצאר לא שת ליבו לדבריו. "זו לא בעיה!" קבע. "נערוך עבורך כבר מחר טקס הטבלה לנצרות. אתה עוד תגיע רחוק!" עשרים וארבע שעות חלפו. טקס ההטבלה לנצרות עמד ממש להתחיל. הצאר הופיע כשהוא במצב רוח מרום. החיילים כולם עמדו ממול בכדי לצפות בטקס ההטבלה.

אך רגע לפני שהכומר מתחיל בפעולותיו ניגש שמעון אל הצאר ואומר לו: "אדוני הצאר, ברצוני כעת, רגע ממש לפני תחילת הטקס, לבצע בפניך שוב את התרגיל המיוחד שעשיתי אמש!" "לכבוד יהיה לך", השיב הצאר. וכך, בשמחה ובמאור פנים, ניגש שמעון אל התורן, טיפס עליו במהירות.

הרבי מהר"ש מתאר איך שמעון עלה על תורן גבוה וקרא בקול אדיר: מלך רם ומתנשא, הנני זה כשתים עשרה שנה מצטיין בצבא הים אשר הנני אוהבו אהבת נפש, אבל לכל לראש יהודי אנוכי, והנני ירא פן לא אוכל לעמוד בנסיון, אמסרה נפשי אל אלוקיי בעודי בתומי כי עד עתה מאכל טריפה לא בא אל פי את השבת ואת המועד שמרתי, ויקרא בקול גדול: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!"

ויקפוץ מן התורן אל הים ויטבע. ומשם זינק אל המים הקרים. רק שכעת, בשונה מהתרגיל אמש, לא נראתה דמותו של שמעון מעל פני המים כעבור מספר רגעים. שמעון מסר את נפשו על קדושת השם. נקודת מסירות נפש. המחזה עשה רושם אדיר על המלך ניקולאי וכל הפיקוד הצבאי הרוסי וראשי המדינה כשהבחין בכך הצאר, עזב את הטקס אבל וחפוי ראש. כעבור שלושה ימים נמצאה גופתו של שמעון במעמקי הים. וכשמצאו ביום השלישי את גופתו של הנטבע הקדוש ר' שמעון ציווה הצאר לערוך לו לוויה צבאית מכובדת וייקברוהו בקבורה נוצרית. במשך שלושה ימים עמד ארונו של ר' שמעון עם משמר כבוד. ולא עזרו בקשותיהם של הקהילה היהודית לקברו בקבורת ישראל.

ניסו אנשי החברה קדישא וביקשו ממפקדי הצבא להתיר להם לקבור את שמעון בקבורה יהודית, אך המפקדים הבהירו בתקיפות כי הדבר לא יהיה ושמעון ייקבר בבית הקברות הנוצרי! שניים מחבריו של שמעון בצבא הרוסי, חיילים יהודיים אף הם שמעשה הקידוש השם של שמעון מול הצאר השפיע עליהם עמוקות ועורר אותם בצורה פנימית, החליטו שיהיה אשר יהיה – שמעון יובא לקבורה בבית העלמין היהודי! באישון ליל התגנבו שני החברים לבית קברות נוצרי והוציאו מתחת לאחד הקברים גופה טרייה שנקברה לפני יומיים. משם המשיכו במהירות למתחם שבו הונחה גופתו של שמעון. את זוג השומרים בכניסה הישקו החברים כהוגן, וכשכבר היו שכורים כלוט הוציאו במהירות את גופתו של שמעון והחליפו אותה בגופת הנוצרי. שמעון הובא לקבורה עוד באותה לילה בקבר ישראל.

עברה תקופה, וכנראה שאחד השומרים בכניסה הבחין בהחלפת הגופות והוא הלך והלשין לשלטונות. מפקדי הצבא הורו לפתוח את הקבר בבית הקברות הנוצרי. ואכן, כאשר פתחו את הקבר מצאו שם

גופא אחרת. שני החיילים היהודיים נעצרו והושמו בבית סוהר. הם עברו עינויים קשים בכדי שיספרו היכן קברו את גופתו של שמעון, אך הם לא נשברו ונצרו את לשונם. מרוב עינויים נפטר אחד החיילים היהודיים בבית הסוהר, ואילו החבר השני נשפט למוות בירייה! את הסוד שני החיילים היהודיים לא גילו. גם אצלם התעוררה נקודת היהדות ואת נפשם את מסרו בפועל על קדושת השם.

סיפור מיוחד זה סיפר כ"ק אדמו"ר מהר"ש בלילה השני של ראש השנה בשנת תרל"ט, וכשסיים לספרו אמר: שני החיילים היהודים שמסרו נפשם על קידוש ה' והביאו את גופו הקדוש של ר' שמעון לקבר ישראל זכותם כה גדולה עד שזכות זו יכולה לעמוד ולהגן על כלל ישראל למשך שלושה דורות!

תענוג לקנות זיכרון וקליטה טובה!

והדרת פני זקן הינו דיבור המתחיל של מאמר שנאמר על ידי אדמו"ר הזקן ונדפס בספר ליקוטי תורה. מאמר זה הינו המאמר הקצר ביותר הנדפס בסד הספרים תורה אור וליקוטי תורה. המאמר נמצא בספר ליקוטי תורה בהוצאת קה"ת בדרושים לפרשת קדושים בדף ל' עמודה ד' (ע' 60 בסופו). ניתן לחלק את תוכן המאמר בכללות שלושה חלקים. בחלקו הראשון (המתפרסם על כחצי מהמאמר), מבאר אדמו"ר הזקן מה קורה כאשר האדם לומד חלק מן התורה ותופסה בזכרונו, אדה"ה מבאר שמאחר ואורייתא וקוב"ה כולא חד [=התורה והקב"ה הינם דבר אחד], הרי שאדם הזוכר את התורה הינו מאוחד עם הקב"ה ממש. בחלקו השני של המאמר, מסביר אדמו"ר הזקן שזוהי גם הסיבה להלכה בהלכות תלמוד תורה, לפיה מצוה על כל אחד ואחד לדעת את כל הלכות התורה ודקדוקיהן בע"פ. הסיבה לכך היא כיוון ולכל מצוה ישנה סוג המשכה שונה ובשביל שהמשכת אור ה' ליהודי תהיה שלימה, עליו לדעת את כל התורה כולה בעל פה.

וכאן מגיע חלקו השלישי של המאמר בו מוסבר שכיון שבימינו כבר אין כח לדעת כל כך הרבה בעל פה, על כל אחד לדעת לפחות חמישה חומשי תורה בעל פה -עקב היותם שורש לכל התורה כולה, וכן את סדר קדשים - העוסק בעבודת הקורבנות, אשר עליה מובא שהעוסק בה מתכפרים עוונותיו.

אדמו"ר הרי"צ מעיד שכאשר נפרד מאביו קודם הסתלקותו, דיבר איתו אביו אדמו"ר הרש"ב רבות אודות מאמר זה, ובין הדברים אמר שמאמר זה מעורר את קבלת הארת הנשמה בפנימיות הרבי מליובאוויטש כותב לאחד שכתב אודות חלישות בזיכרון, שילמד מאמר זה בעל פה. להלן המאמר מועקת מילה במילה מהספר:

והדרת פני זקן זה שקנה חכמה. שקנה היינו כמ"ש ותופשי התורה. דהיינו מי שתופס במוח הזכרון וחקוק על לוח לבו תמיד. כמארז"ל איזהו ת"ח כל ששואלין אותו דבר הלכה כו'. שאז מצוה לעמוד מפניו גם בשעה שאינו עוסק בתורה. לפי שהקב"ה שוכן עד בקרבו גם כשעוסק במילי דעלמא. מאחר שהתורה חקוקה במוח הזכרון שבנשמתו ועל לבו. ואורייתא וקוב"ה כולא חד (וע' בזהר ס"פ קדושים דפ"ז ע"ב). לזאת כל איש נלבב אשר ידבנו לבו וכלתה נפשו לדבקה בו ית' בתמידות ולהיות ה'

שוכן בקרבו תמיד בלי שום הפסק ופירוד לעולם אפילו רגע א'. יקנה לו התורה במוח הזכרון שבנפשו. שאז גם אם עוסק בצרכי הגוף הרי התורה היא בבחינת עלמא דאתכסיא שבנפשו שמאיר בו יו"ד של שם הוי', שלכן בפרשה קדש לי כל בכור כתיב בה ולזכרון בין עיניך כנודע. ובזה יובן טעם למ"ש בהלכות תלמוד תורה בשם הספרי שמצוה על כל אחד ואחד לידע כל התורה שהן כל תרי"ג מצות ודקדוקיהן כו'. והיינו להמשיך אור ה' על כל תרי"ג כחות שבנפשו האלקית בפרטותיהן. וכמ"ש כולך יפה רעיתי ומום אין בד כולך דייקא. שלכן גם שרש המשכה זו למעלה כלול מתרי"ג. ונקרא בשם אדם ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם וגו'. אך מחמת צוק העתים וקוצר רוח דעת המשיג ועומק המושג. עכ"פ לפחות ישתדל לקבל עוז ותעצומות לקנות ולחקוק במוח הזכרון שבנפשו ה' חומשי תורת משה אשר כתב מפי הגבורה שהן שרש כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה כנודע שרבי עקיבא היה דורש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות. רק שהן בהעלם גדול בעלמא דאתכסיא. ומעלמא דאתגליא היא התורה שבע"פ עכ"פ לפחות יקנה ויחקוק סדר קדשים הנקרא חכמה בדברי רז"ל ומכפר עונותיו של אדם כמ"ש האריז"ל. (ועיין מ"ש ע"פ מפני שיבה תקום והדרת כו' סד"ה שחורה אני ונאווה): מאמר ד"ה 'והדרת פני זקן' - לקוטי תורה, דף ל, עמוד ב.

תענוה בלשון הקודש וסודותיה

'אש' ראשי תיבות: **א'ין ש'לום. א'ני ש'ונא. א'ש ש'נאה. א'ין ש'כינה. א'ין ש'לווה.** שכל זה גורם לאש המחלוקת להתלקח ולבעור, ה"י. ובמקום לשקוע בעצבות על השנאה המשתוללת כאן בארץ ע"י אספסוף האולפנים מהנדסי התודעה מתשקורת התבהלה מהפרוגרס האנרכיסטי. המרבים בכל יום יותר ויותר שנאה בעם ושנאה ליהדות. וכמובן הכלה... והבנה לחמאס הנאצי ותנאים טובים למחבלי הרוצחים האנטישמים בכלא... לכן כל אחד מאיתנו לא יכול ברוחו וידע שהכל תלוי בו ע"י שיקים

את הראשי תיבות: **א'רבה ש'לום. ש'ע"י שאני א'רבה ש'לום בעם עם כל אחד ואחד ממכריי.** יגיע השלום ונזכה לברכת **"שים שלום טובה וברכה".**

 אחרי מתקפת הטייל מתימן הרצחנית של הרוצחים הנאצים האנטישמים החות'ים. שפגע ליד שזה התעופה בלוד ויצר חור עמוק והרס. חשבתי לרמז על המצב הקשה בו נמצאת ארצינו ועמינו הנתונים להתקפות טילים בליסטיים ללא הרף וללא הפסקה. מושג שלמדו אותו רק בשיעורים בבית הספר... מי חלם שישוגרו באופן קבוע טילים בליסטיים לעבר מדינה רק במטרה להשמיד להרוג ולאבד את עם ישראל כמו שאמר המן: להשמיד להרג ולאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים מִנְּעֵר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים כֻּּלָּם אֶחָד (אסתר ג' יז) אבל ה' רוצה כאן משהו!! אפשר להיות אשר קרך'הניק... אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדָרְךָ וַיִּזְנֹב בְּךָ כָּל הַנְּחָשִׁים אֲחֶרֶךְ וְאַתָּה עָנִף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים. (דברים כה יח) ולומר מיד שהכל קונספירציות... וכי אתה סגן של אלוקים?... וכי אתה הדובר שלו?... ברור שלא! אבל מצווה עלינו להתבונן בהנהגת ה' את עולמו ולראות מה הוא רוצה לומר לנו בזה. "א"ר אלכסנדרי אר"י ב"ל לא נבראו רעמים אלא לפשט עקמומיות שבלב, שנאמר "והאלהים עשה שיראו מלפניו". (ברכות נט) ולכן המתקפה והאיום הוא דרך טילים. וחשבתי לרמז: **'טייל' גימטריא: מ"ט.** לרמז על **מ"ט שערי טומאה.** מ"ט שערי טומאה הוא ביטוי המתאר את עומק השקיעה ברע ובטומאה, כאשר כלל מידותיו של האדם על כל פרטיהם שקועים בטומאה ומשועבדים לסטרא אחרא. שה' רוצה לרמז לנו לשוב בתשובה ולצאת ממ"ט שערי הטומאה שהגיעו כאן לארץ בתרבות הגויים שנכנסת וחודרת לכל הבתים בכל מיני צורות ומלבושים... ובא לומר: **'טייל' ראשי תיבות: ל'א י'היה/י'ש ט'הרה.** ולרמז לנו לעשות ההיפך: **ל'א י'היה/י'ש ט'ומאה.** ואם נקיים זאת: **'טייל' ראשי תיבות: י'היה ל'נו ט'וב.** ויש גם תקווה ואמונה נצחית בשם ה' אלוקי ישראל: **ל'יהודים י'היה ט'וב.**

'בליסטי' גימטריא: קכא. ראשי תיבות: **ק'דושת כ'ל א'חד.** שהדבר הנ"ל תלוי בכל אחד ואחד. ולא יפיל את האחריות על השני. או חלילה ראשי תיבות של קיטרוג שלא יהיה חלילה: **א'ין כ'אן ק'דושה.** לאור כל הפריצות והתועבה והזוהמא המופצת כאן בארץ בשנים האחרונות בעזות מצח שאפילו הגויים לא מעזים... ע"י תשקורת התבהלה מהפרוגרס הנלחמים

נגד הדת והיהדות ומעודדים ומנרמלים כל סטייה וזוהמא זנותית...

ונביא עוד מהמילון על המילה הזו: 'טיל': דְּתִי לִיט: מקיים רק חלק ממצוות הדת... שזו גם נהייתה תופעה נפוצה בארץ הקודש, אשר עזי פנים יוצאים נגד הדת והיהדות המסורה מקדמת דנא דורי דורות ומהרסים הדת בחוצפה. והכל בשם הכיפה שעל ראשם... בתחפושת כאילו חרדית דתית נלחמים ברבנים ובתורה ומשניאים את הדת על העם הפשוט... שצופה בתשקורת התבהלה מהנדסת התודעה ומכפיפת הדעות הפרוגרסיבית שיודעת להשניא את הדת והחרדים על הציבור, ולהאהיב עליהם את זכויות המחבלים ועסקה עם החמאס הנאצי... אבל אבוי למי שיעביר שקל לילדים חרדים או ללימוד תורה...

כשמשה ואהרן באים לראשונה אל פרעה, הם דורשים בשם ה': "שְׁלַח אֶת עַמִּי וְיַחְגְּזוּ לִי בְּמִדְבָּר" (שמות ה, א). לא זו בלבד שפרעה אינו נענה לדרישתם, אלא הוא אף מכביד ידו על ישראל ומפסיק לספק להם תבן. לפני הפגישה השנייה מורה ה' לאהרן להשליך את מטהו לפני פרעה. בדומה למטה משה שהיה לנחש במעמד הסנה הבוער, הופך מטה אהרן לתנין. פרעה קורא למכשפיו – שהרי חרטומי מצרים נודעו בכישופיהם – וגם הם הופכים את מטותיהם לתנינים. מעמד מעין זה חוזר בשלוש המכות הראשונות: אהרן במטהו הופך את יאורי מצרים לדם, מעלה מן הנהרות והאגמים את הצפרדעים והופך את העפר לכינים, וחרטומי מצרים מצליחים לחזור על מעשיו.

המילים הרגילות לקסמים ולמכות הן אותות ומופתים. גם המילה נפלאות משמשת (שמות ג, ט). אבל לקסמי החרטומים יוחדה מילה אחרת: להטים או לָטִים. בפעם הראשונה מופיעה הצורה 'להטים': "וַיִּקְרָא גַם פֶּרְעֹה לַחֲכָמִים וְלַמְכַשְּׁפִים, וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם חֲרָטָמִי מִצְרַיִם בְּלִהְטֵיהֶם כֵּן" (שמות ז, י). ובשלוש הפעמים הבאות 'לָטִים', למשל "וַיַּעֲשׂוּ כֵן חֲרָטָמִי מִצְרַיִם בְּלִהְטֵיהֶם" (וי, כב; וכן ת, ג, יד). מילים אלו במשמעות 'קסמים' אינן משמשות במקרא אלא כאן.

לדובר ימינו ברור כי להטים (או להט) היא הצורה הראשית, ואילו לטים (או לט) היא אותה המילה – בהשמטת הה"א. הסיבה לכך היא שמן הלהטים של חרטומי מצרים נוצרו בעברית החדשה – בהכפלת הטי"ת (האות האחרונה של השורש) – המילה לִהְטוּט (וממנה לִהְטוּטָן) והפועל לִהְטֹט. על האפשרות הזאת

אפשר להקשות ולומר שאם הצורה הראשית היא להטים, היינו מצפים שהה"א תימצא במרבית הפעמים ולא באחת מארבע. בעיה נוספת היא שמשמעות השורש לה"ט ברורה: השורש קשור בראש ובראשונה בבערה: "אֵשׁ לִפְנֵי תֵלֶךְ, וּתְלַהֵט סָבִיב צָרְיוֹ" (תהלים צז, ג). להט הוא חום עז, ואם ויכוח מתחמם ומשתלהב, הרי הוא מתלהט. החום גורם להתלהבות – משמעות נוספת של המילה להט בימינו – והקשר בין המשמעויות דומה לקשר בין התלהבות ללהב 'לשון אש' וללִהְבָּה. ייתכן שללהב הוא גם 'ברק', 'זוהר' (על פי "וְלִהְבַּת חֶרֶב וּבָרַק חֲנִית" בנחום ג, ג), והוא לבטח 'החלק החד של סכין, חרב וכדומה'. כך אפשר גם להבין את משמעות המילה להט בסוף סיפור גן עדן: "וַיִּגְרֹשׁ אֶת הָאָדָם, וַיִּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגֵן עֵדֶן אֶת הַפְּרִי כִּי לֶהֱטֵה הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשֹׁמֵר אֶת דֶּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים" (בראשית ג, כד). להט החרב יכול להיות 'ברק החרב' או 'להב החרב', וכך אומנם תרגם אונקלוס ("שֵׁנָן חֶרֶבָא" = להב החרב). זאת הפעם היחידה ששם העצם להט משמש במקרא, למעט להטי החרטומים שפתחנו בהם, והקשר בין להט ללהטים מסופק (אך ראו בסוף).

אם הצורות להטים ולטים הן אומנם צורות שונות של אותה המילה – ויש שערערו על תפיסה זו – הרי למרות תחושתנו שלהטים היא הצורה המקורית של המילה, הגיוני יותר שההפך הוא הנכון ושצורה זו הורחבה מן הצורה לטים, מן השורש לו"ט.

לו"ט עניינו כיסוי, למשל: "וַיְהִי כַשְׁמַע אֱלֹהֵיהֶם וַיִּלָּט פָּנָיו בְּאַדְרָתוֹ" (מלכים א יט, יג), והוא קשור אל השורש שהתרחב ממנו לא"ט: "וְהַמֶּלֶךְ לָאֵט אֶת פָּנָיו, וַיִּזְעַק הַמֶּלֶךְ קוֹל גָּדוֹל: בְּנֵי אֲבִשָׁלוֹם, אֲבִשָׁלוֹם בְּנֵי בְנֵי" (שמואל ב יט, ה). אם מכסים על דבר מה ומסתירים אותו, הוא נעשה בחשאי, וזה מובנה של המילה בָּלַט (או בָּלָאט), כמסופר למשל על רות ובועז: "וַתֵּבֵא בָלָט וַתִּגַּל מִגְּלִיתָהּ וַתִּשָּׁקֵב" (רות ג, י). לפי זה קשורים לָטִי החרטומים להסתרה, לחשאיות, לסודיות ולמסתורין, ולא רק שיש בכך יותר היגיון, אלא אף הסבר לעובדה שהכתיב חסר הה"א הוא הרווח.

אפשרות אחרת היא לקשור את המילה לט אל השורש לו"ט הארמי, מקבילו של אר"ר או קל"ל בעברית. כך למשל לָנַט בארמית הוא קללה וליט פירושו ארור. הקשר בין קללות לכשפים אינו צריך הסבר. וכמו: לייט עליה – קילל עליה. ביטוי של דחייה קיצונית לדין שנאמר, עד שחכם מסויים היה מקלל כל מי שעושה כן. לדוגמא: "לייט עליה אביי אמאן דמצלי הביננו"

(ברכות כט, א). כלומר: אביי היה מקלל את מי שהסתפק בתפילת "הביננו" (ברכה אחת קצרה הכוללת את תוכן של כל הברכות שבתפילת שמונה עשרה) במקום להתפלל "שמונה עשרה".

לבסוף נזכיר שבתלמוד הבבלי הבחינו בין 'לטים' ל'להטים': "אמר ר' אייבו בר נגרי אמר ר' חייא בר אבא: בלטיהם אלו מעשה שדים, בלהטיהם אלו מעשה כשפים. וכן הוא אומר 'ואת להט החרב המתהפכת'" (סנהדרין סו ע"ב). לפי זה להט (החרב המתהפכת) איננו להב, וכמו להטי החרטומים גם זה כישוף.

גם 'להיט' שזה גם אחד מהעבודות זרות היום... ללכת ולנהור כעיוורים ופתאים אחרי כל להיט חדש... לא משנה מה הרמה והמקור הטיפשי והרדוד שלו... ואפשר לרמז: 'להיט' יוצא המילים: 'טיל' ה'-שם ה' שה' מדבר איתנו דרך הטיילים שמשוגרים כאן כבר למעלה מעשרים שנה מעזה ומלבנון במלחמת לבנון השנייה. ועכשיו מאיראן ותימן וכו'. ואפילו עכשיו טורקיה בראשות המשוגע ארדואן ימ"ש מאיימים לשגר טילים על מטוסי חיל האוויר שיטוסו בסוריה. במקום לנהור אחר להיטים של תרבות הגויים הטמאים. תהיו להוטים אחרי ה' ותבקשו את ה'. כמו הפסוק הנאמר על ימים אלו: אֶחָד יֵשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מֶלֶכָם וּפָתְחוּ אֶל יְהוָה וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. (הושע ג ד)

תענוג לקרוא את העלון:

***** קיבלנו אין סוף תגובות מלהיבות של אנשים שנהנו והתחברו לראיון פסח עם הצדיק שהתגבר ועזב את כל השברי כלים... ובפרט דיבר ומאס בתאווה הפושה היום בציבור החרדי "סטטוסים"... חלק מהתגובות היו ביקורתיות עם טענות קשות... ושאלות... למה אנו יצאנו נגד בצורה כ"כ כוללת. ואנשים משתמשים עם זה לפרנסה... (התירוץ השחוק ביותר...) ועדיף את זה מאשר שירעו בשדות זרים...

וכאן טמונה הבעיה! שקוראים לכל תחליף כאילו "חרדי" באינטרנט ובמדיה שעדיף על ראייה... בשדות זרים. אנו לא גדולי ישראל שלהם עיני בדולח טהורות להורות את המותר והאסור הטמא והטהור. אבל לבוא ולתרוץ כל טרנד וכל תופעה כתחליף חרדי... וכאילו שה לא שדות זרים... זה עיוות וסילוף שאין כדוגמתו! וזו הבעיה של דורינו שמתמכרים לשיטחיות! מתמכרים להעביר את הזמן בקלות! וזה תפקיד כל הכלים הטמאים הנ"ל המכשילים רבים. אתה לא משקיע בכלום... אתה רק צופה... ובמי? בכל זב וצרוע וכ"ו שמחליט שהוא מאן דאמר... ויכול להסריט את עצמו... ולומר דעות ולהעביר ביקורת על כל מה שלא מוצא חן בעינו ועד ליצנות הכי גרועה מכל הקדוש והיקר... וזה התחליף... הבנתם? מה ההבדל בין הריקנות הרדידות של המדיה והטלוויזיה של התשקורת החלולה לבין כל הרדידות ושריפת הזמן במדיה החרדית? למה כי כאן זה אנשים עם כיפה? כי זה אשה כאילו "חרדית" שעושה ומסריטה את עצמה איך שבא לה

ומדברת מה שבא לה ומראה מה שהיא רוצה? היא התייעצה עם רב או עם ייעוץ חינוכי מקצועי לפני כל מה שהיא מראה/מסריטה/מדברת ונואמת? האם יש על כל המסריטים והמשפיעים האלו... ביקורת ופיקוח רבני השקפתי תורני? אנו לא באנו לדבר נגד אף אחד. ומי שיש לו הוראת היתר צמוד על כל דבר מרב, שיעשה את ההוראות. אבל לבוא ולטעון למה מדברים נגד ההתמכרות לסטטוסים, זה לא טענה. אני אישית מכיר כמה וכמה שהיו משועממים מכך רגל ועד ראש... ולא היו עושים כלום עם עצמם. והנה פתאום איזה אושר וצהלה על הפנים... הם מסריטים את עצמם... איזה כושר דיבור פתאום... איזה קימה לחיים... מה הם לא יראו מהחיים הפרטיים והאישיים שלהם כדי שעוד צופה יתמכר אליהם... מה הם לא ידברו... העיקר שרואים ושומעים אותם...

לא באנו לזלזל באף אחד. באנו לדבר על המתמכרים והמעבירים את זמנם לריק בלעקוב אחרי כל מיני אנשים שלא הכיר את עצמם בכלל עד לפני הסטטוס... ועכשיו אתה עוקב אחריהם? מה הרדידות הזאת. יש מושג מאוד חזר בחסידות שבהתוועדויות של משפעים גדולים ועמוקים בחב"ד מדברים עליהם הרבה ומסבירים רבות את ההבדלים ביניהם: "פנימי וחיצוני" שני מילים הפוכות ונוגדות אחת את השנייה בהיפך הגמור לגמרי! כמוסבר להלן:

"לאדם ישנם שלושה לבושים באמצעותם הוא עובד את עבודתו. עבודה חיצונית (באופן זה המוסבר) היא רק בחיצוניות של האדם. החיצון הוא אחד כזה שכל עבודתו היא באופן חיצוני ושטחי, אך הוא אינו עובד את עבודתו בפנימיותו וביסודיות, כלומר, בשינוי הכוחות הפנימיים ותיקון המידות. ולכן הוא גם נקרא "קל דעת". ולכן החיצון יכול לעשות דברים שלמעלה ממדרגתו, אך הוא עושה אף שנדרש בעבור זה גם פנימיות, והיא איננה. אופן עבודה זה הינו "מן השפה ולחוץ", כיון שאין זה מגיע מתוך נקודת לבבו. ולכן האדם יכול להגיע במהירות להתלהבות בתפילתו, אף שאינו מתבונן כראוי. ולכן גם הוא לא מופרע מה"צד השמאלי", כיון שזה מגיע ממנו.

אופן עבודה זה הוא "מקיף", ולכן הוא יותר חזק מפנימי בהתלהבותו וכו'. אך הוא מתעורר רק בשביל דברים צדדיים ולא עובד באופן מסודר (לדוגמה: באלול מתעורר בתשובה וכו', אך לאחר מכן זה חולף ועובר, מה שאין כן הפנימי אצלו אלול זה כל השנה וכו'). עשיותיו הינן עבור הזולת בכדי שיראה שהוא "בעל מדרגה" ו"עובד". "קיום מצוה בשביל סגולות וקבלת שכר הוא - לאמיתו של דבר - סדר של "חיצון". "חיצון" אינו מסור להענין עצמו. בעשותו דבר אחד - חושב הוא בשעת מעשה אודות דבר אחר". בשיחות הקודש מובא שהחיצון איננו שקרן, אלא מוטעה, כיון שאיננו יודע שהוא בבעיה.

הרבי הרש"ב אומר: שהדרך ליפול בזה היא כאשר לא משימים את הלב לפרטים, ולדוגמה: כשלומדים לא בעיון, אלא מתרגלים להעביר את הלימוד בצורה שטחית, כך גם בעבודה נגרם שהאדם מתייחס לה בצורה שטחית. ולכן, בכדי לצאת מזה צריך להתרגל ללמוד דוקא בעיון. הבנתם? לימוד בעיון מחשבה עיונית ולא שיטחית היא המפתח שחסר מאוד היום. השטחיות והרדידות שכל השברי כלים הנ"ל תורמים להם המון... הם שעומדים בעוכרינו. לשבת כל יום כמה שעות בסוף היום ורק לראות מה שני עושה ומה יש לו לומר... ולצחוק... איזה מצחיק... בעצם סליחה: איזה עומק... איזה חשיבה... שמעתי פעם מהשליח הראשי לעיר בית שמש הרב אליעזר ווינר שליט"א שאמר: "איך יודעים איפה אתה באמת מונח? מה אתה עושה בשעה הפנויה והריקה בסוף היום!" לכל אחד יש איזה זמן קצוב בסוף היום שהוא יכול לבחור מה לעשות בו. אם זה קריאת עיתון, צפייה במסך, או סתם שכיבה על הספה. בשעה החשובה הזאת שאז אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה, אז נמדדת הרצון האמיתי שלך! אם

תענוג מענייני דיווא:

שבוע שעבר קיבלנו עוד הוכחה לקטע החשוב שאנו הרבה מביאים כאן. ויש גם על זה הרבה תגובות חיוביות ותודה על כך. ללאחרונה קיבלנו כמה תגובות מאנשים שלא הבינו איך אפשר לפרסם כאלו קטעים? ונביא את הקטעים ואח"כ נסביר. רבי חיים מברסק זצ"ל אמר כבר לפני כמאה שנה: "העולם חושב שמטרת הציונות היא להקים מדינה ולשקשש שאגב כך יעקרו את הדת, אולם זו טעות: מטרת הציונות היא לעקור את הדת ולכן רוצים להקים מדינה". הרב מברסק זצ"ל אמר פעם לרבי עמרם בלוי שצאצא למען השבת: "אם אתה יוצא להפגין - משמע שאתה ציוני" ... ולתמיהתו של רבי עמרם שיקה מראשי נטורי קרתא, השיב לו הרב מברסק: "אם אתה יוצא להפגין נגד השלטון הציוני ואינך חושש שיהרגוך, הרי אתה ציוני. מכין שנים חשודים על שפיכות דמים... ורצח הקדוש וישראל דה האן יוכים... מספר על הרב מברסק (יצחק זאב הלוי סולבצ'יק) שעבר בכפר השבת וראה יהודי מפגין נגד המדינה. הוא נגש אליו ואמר לו: "אתה ציוני". היהודי נפגע: "מה זאת אומרת? הרי אני נגד הציונות!" הרב מברסק השיב לו: "אם אתה מפגין נגד השלטון הציוני ואינך חושש שיהרגוך, פנאיה שיהא משפיעה עליך". עוד הוסיף בהתננות אחרת: "הנטורי קרתא הם הציוניים הכי גדולים, וכי ברוסיה גם היו מפגינים כך?" וגסים בזה שאמר הרב יעקב גלינסקי ששקעה להציל את התימנים מהמעברות החלונות, מצא אותו זקן תימני בוכה ומציל, שלקח את כל בניו ונזרו להם את הפאות והפכו אותם לחלונים. ואמר לו: "ומפני חטאנו גלינו לארצנו"!!!

לאחר כל מה שראינו שבוע שעבר עם כל ההצטות וההסתה הנוראית נאצית ברשתות החברתיות אצל הערבים בקריאות לצאת ולשרוף את הארץ על היהודים. וכמובן שלא תשמעו בתשקורת התבהלה והתרעלה מהנדסי התודעה מהפרוגרס מילה אחת על המציתים. הם חלילה לא ידברו על מחבלים... כי זה לא כיתוב גרפיטי באחד מהיישובים היהודיים ביהודה ושומרון... הבנתם? פורסמו הקלטות מזעזעות של בכיר שב"כ מדבר נגד יהודים לאומיים, ומה הייתה התגובה של האנרכיסטים? האיש עליו דיברו הוא "פצצה מתקתקת" הבנתם? הם עסוקים בלרדוף יהודים... ואין להם זמן לראות את הפצצות האיתמניות והאדירות המתהוות כאן מאז פשע אוסלו. פתאום לא ראינו את כל פעילי האקלים... והאקולוגיה מזדעזעים ומבקשים לעצור את המחבלים המציתים והרוצחים. לא יכלו לנשום כאן יום שלם מרוב רעלים וחומרים שפזרו באוויר. ומי מדבר על כל העשן הסמיך והשריפות. פתאום זה הסתה פרועה לומר את האמת... פתאום אין ראיות... זוכרים את הראיות שיכולים להוציא מאסירים יהודים בחקירות עומק? זוכרים את הזעזוע של מהנדסי התודעה מהתשקורת על פרשיית דומא? וכאן פתאום חצי מדינה נשרפת ופצועים ומפונים וכבישים הרוסים... ולא יודעים מי עשה את זה. ומי שמעז לומר מילה הוא מסית. אבל כל היום להסית כל דבר האסור באוטו אנטישמיות מסוכנת נגד חרדים זה מותר. זה חופש הביטוי.

שתבינו אין כאן עניין של כבוד לציונות ודרך הציונות וכ"ו. כי הרי המתנגדים הכי גדולים לציונות וכאלו שלא מכירים בה בכלל, ומסיתים הסתה נאצית נגדה הם חיים כאן בארץ ולא מוקעים ולא מדברים נגדם בתשקורת התבהלה. הם לא מניפים דגלי ישראל. ואבוי לרכב עם דגל ישראל שייקלע לכפר או לעיר כזו. כבר ראינו נהגים שנקלעו במעטפת של אזורים כאלו ומיד עוצרים ומורידים את הדגל מחשש לחייהם...

אבל פורסם שהכניסו רכב סמוי עם דגל בכוונה לתוך שכונת מאה שערים בירושלים כדי לראות אם יורידו את זה. הבנתם? פתאום אין חופש דעות ואמונות. פתאום מנסים לחנך בכוח. ועם עצורים ופתיחת

אתה בדיוק אז לומד ומשלים סדרים, אפילו אחרי יום כזה ארוך של עבודה מתישה, זה סימן שזה באמת הרצון שלך. שאם היה לך עוד הרבה זמן ביום היית עושה רק את זה. אבל אם בזמן הקצר הזה אתה יושב וצופה כמו משועמם בתכנים רדודים ובמראות שחוזרות על עצמן כל יום... וזה ברור לא יתרום לך הרבה ליום המחרת ולהמשך חכמת החיים שאתה כה זקוק לה... זה סימן שאתה פשוט רדוד וחיצוני שאין חיצון למטה ממנו... ומעניין אותך רק חיצוניות, והפנימיות ממך והלאה. העבודה וההכרה העצמית לא פועלת, אלא רק מתנוונת. ה' יצילנו וישמרינו.

הרי אי אפשר לעבוד על אף אחד... (אולי זמנית...) רק אני לבד מכיר מכמה זוויות כמה סטוטסרים... ידועים... שמציירים את החיים שלהם מעבר למסך ועושים הכל כדי לעבוד על עצמם שטוב להם... והם חושבים שאפשר להסתיר דברים ידועים... כותבים: "כפרה על הילדים שלי... אין עליהם בעולם... הם החיים שלי..." ובפועל התגרשו רק בגלל האייפון והחיים האחרים... שהם חמדו... בפועל הילדים אומללים וסובלים הורים גרושים עם עוד כל מיני מלחמות... שאני מכיר גם את המלמד שלהם שרואה את הסבל... והשכנים והמשפחה שיוצאים טוב טוב את האומללות של הילדים... אבל מסריטים אותם בטיוולים... וביציאות... עם מתנות... וכוסות שייק... והם נאלצים לחייך... הכל שקוף ומוכר... (שוב אני לא מכליל. אבל יש כמה מקרים שאני מכיר אישית, הורים או אחד מהם... שעשה את כל הטעויות בכוונה להרוס את המשפחה רק בשביל הצומי... הלייקים... הצופים והעוקבים... והפירסום... עם ההנאה הרגעית בכל פעם מחדש לראות כמה צפו בו/בה...) יש כאלו שמכירים את אותם "מאושרים" מכל הכיוונים... של מצב מוסדות הלימוד וההתקדמות הלימודית/רגשית/הצלחתית/חברתית וכ"ו של הילדים. ואת מצב היהדות והיראת שמים וצורת הלבוש של לפני ואחרי...

ומי מדבר על השקרים שהם עובדים על עצמם בלבד... בשליחת כאילו שאלות של עוקבים... (יש שאלות אמיתיות... אבל יש גם "כאילו" וד"ל...) מי שמכיר רואה איך זה אותם שאלות מנוסחות תמיד אותו הדבר... להאדיר ולפאר את חיי הסטטוסר... ותמיד לשאול איך הוא כל כך שמח... ומצליח להגיע ליעדים... ושוב הוא עונה שקרים... בזמן שיש מי שמכיר אותו מהצד ועוקב אחריו ויודע בדיוק כמה הוא מצליח... וכמה הוא הסכים להרוס את כל המשפחה שלו ולהתגרש ולאמלל את הילדים... ולספר לכולם שטוב לו... והוא המאושר באדם... שוב, לא מכלילים אף אחד. אבל כתבנו כאן שאולי יהיה מי שיתעורר ויבין שכל תרבות המעקב הזה אחרי כל המי ומי, והצהובנות הזו מקורה בתרבות הגויים. ואנו למודים על מה טובו אהליך יעקב שאפילו אותו גוי זנאי כמו בלעם יצא בהתפעלות על כך שאין פתחים מכוונים זה כנגד זה. ולא רואים אחד את מעשי השני בביתו הפרטי... מכל שכן שאין שום יהדות וקדושה בלהראות את האשה/הבעל... של השני ולא את ביתו וילדיו וצורת חייו. זה תרבות גויים פרוצה שנכנסת אלינו בדרך האחורית ומתגרמלת לאט לאט... ועל זה התכווין הצדיק בראיון חג הפסח שיצא כל כך נגד הסטטוסים כי הוא בא מעולם זה וחי בו הרבה ופעל בו הרבה וראה את הכל. ולכן הוא הצביע על נושא זה שהכי צריך להזהר ממנו באינטרנט. לא באנו לרמז ולא לדבר על אף אחד חלילה. באנו לעורר ולפתוח נקודה למחשבה ואולי יהיה מי שיתעורר ויקבל על עצמו עוד מגדרי הקדושה ויהיה זה לזכות ולשמירה והגנה על כלל ישראל. ולכן לאותם מגיבים שמיתמים... שהכל רק למען הפרנסה... כתבנו זאת.

רוצים לשלוח שאלות בכל נושא למערכת? אתם מוזמנים! וכן לתגובות, הארות/הערות, ולקבלת העלון במייל: tbvlb2586@gmail.com, בואו לחזק את תפוצת ואחזקת העלון, ע"י תרומה לבנק: 11 דיסקונט. סניף 167 מס' חשבון: 121932461 עבור עלון "תענוג השבוע"

תיקים... מעניין אם הם ניסו לעשות זאת גם בעיר ערבית? פתאום לא אכפת להם שיש כאן מתנגדים למדינה. שיש כאן מאות אלפי צעירים ערבים שלא מתגייסים לצה"ל. כל הבעיה שלהם זה עם החינוך מחדש של החרדים ולחלן אותם. זוכרים את הדאגה שלהם לאקלים והמלחמה בחרדים המזמים ומסכנים את האקלים... עם שימוש בחד פעמי? פתאום כאן איזה סבלנות מול מציתים בכוונת מכוות כדי לזרוע טרור. בזמן שאפשר להשית עונשים כבדים על כל מצית כדי להתריע ולהזהיר. אבל פתאום איזה סובלנות. פתאום הם מכילים אנטי ציוניים... יש מעל ישראל עננה שחורה כתוצאה מכל החומר נפץ הרב שנורה כאן כבר כמעט שנתיים מכל החזיתות זה מעלה ענן שחור אדיר מעל ישראל וגורם לבצורת. ועצירת גשמים. ולא מדווחים על זה בכלל... זוכרים את התבהלה וה"סערה..." שהמחבלים התקשורתיים מהפרוגרס עשו כאן כשהם החליטו שיהודים שרפו שטיח קטן בכניסה למסגד בכפר ערבי בצפון שמאז יצאו מאותו הכפר עשרות מקרי טרור ואיבה ועל זה לא דווח... וזה לא עורר "סערת פרוגרס"... וגם כאן פתאום אין צורך בחקירות צורך... ונביא ציטוט מכתבה שהתפרסמה: אני מסכים. הרצח בדומא היה קשה ומזוויע: השלכת בקבוק תבערה על בית משפחת דְּוּאָאָשָׁה - שבו נרצחו עלי סעד דוואבשה, פעוט בן 18 חודשים עם הוריו סעד וריהם, ואחיו בן ה-4 נפצע קשה - הוא פשע חמור; השב"כ והמשטרה היו חייבים להפוך כל אבן כדי ללכוד את מבצעיו. עם זאת, אני מפקפק בזהות הרוצחים, והעובדה שפעם אחר פעם נשרפים בתים בכפר, כחלק מסכסוך חמולות, מעלה עוד ועוד ספקות. (אז הרבה פרסמו שזו הייתה הסיבה מריבת חמולות בכפר... אבל כשרוצים להמציא טרור יהודי...) אבל שום דבר לא הכין אותי למפגש עם עמירם בן אוליאל, המואשם ברצח. אחרי שלושה שבועות שבהם נאסר עליו להיפגש עם עורך דין, הגעתי לפנות בוקר למתקן שב"כ לפגוש אותו, עם צאתו מחדר החקירות שהיה לחדר עינויים. עמירם, שהכרתי כצעיר בריא בנפשו ובגופו, עמד מולי כעת כשבר כלי, נרעד וממעט לדבר. המילים שבכל זאת נידב מטלטלות: מכות, קשירות מיוחדות, כיווץ ומתיחת איברים, התעללות פיזית ונפשית רציפה, עד שהודה במיוחס לו. בשב"כ מכנים זאת לזה בשם המכובס "חקירת צורך".

זה לא קרה באיראן או בסוריה, אלא בישראל - ביוזמת ראשי השב"כ ובאישור בכירי הפרקליטות, תוך התעלמות מוחלטת מצד המערכת הפוליטית או בית המשפט. למעשה, שופט המעצרים עננה שוב ושוב לכל דרישה של השב"כ. מעבר לסכנה שבהרשעת חפים מפשע, עולה פה שאלה לא פחות מטרידה: האם מותר לעשות הכל כדי להשיג הודאה? מילא להשפיל, למנוע שינה או "ללחוץ" על נקודות רגישות; אבל לַעֲנֹת ממש, לשבור פיזית ונפשית, והכל בחסות צווי איסור מפגש ואיסור פרסום?

השופט אהרן ברק ועמיתיו בבית המשפט העליון נדרשו לסוגיה, וקבעו: "גורלה של דמוקרטיה, שלא כל האמצעים כשרים בעיניה, ולא כל השיטות שנוקטים אויביה פתוחות לפניה. לא פעם נלחמת הדמוקרטיה כאשר אחת מידיה קשורה לאחור. חרף זאת, ידה של הדמוקרטיה על העליונה, שכן שמירה על שלטון החוק והכרה בחירויות הפרט מהוות מרכיב חשוב בתפיסת ביטחונה. בסופו של יום, הן מחזקות את רוחה ואת כוחה ומאפשרות לה להתגבר על קשייה". מילים אלה שימשו בעבר חומת מגן נגד שימוש חריג בכוח, לא רק מול הדרישה להרוס בתים או לגרש מחבלים, אלא גם בביקורת על תנאי הכליאה המפנקים שלהם זוכים מחבלים: "לא נהיה דיקטטורה", מטיפים אבירי זכויות האזרח, "יש קו אדום גם בחקירת רוצחי ילדים".

לאן נעלמות זכויות האזרח כשמדובר בנערי גבעות? האם לפתע מותר להתנער מהעקרונות הדמוקרטיים הנאורים? האם כל האמצעים כשרים במטרה לחלץ הודאה מחשוד? הציבור שתק - ועודו ושותק - אולי משום שאינו מבין שהיום אלה נערי הגבעות, אך מחר יכול כל אחד מאיתנו למצוא עצמו נקרא ל"חקירת צורך". לאחרונה יצא תחקיר מעמיק של עיתונאי על הבהילות בכל מיני גופים... מאז פשע אוסלו בהנהגת שני המוסקטרים רבין ופרס... להמציא בכוח מושג של "טרור יהודי" כדי לאזן... את הטרור הפלסטיטי... הרי זה כל יסוד הבולשביזם והקומוניזם, לשלוט בציבור בדרכי שקר והנדסת תודעה ולמכור לו מציאות לא קיימת כקיימת. עיינו ערך צפון קוריהא רוסיה וצ'צ'ניה... מעניין למה בשנים האחרונות עם התגברות טרור ההצתות לא הופעלו חקירות צורך... על טרוריסטים? אולי כי הם לא גרים ביצהר או בבני ברק... אולי כי לתקשורת הפרוגרסיבית לא מתאים לצלם נאשם לא יהודי... ובלי טלית וכיפה ופאות... הרי רק זה הטרף האהוב שיכול להשניא עוד יותר את החרדים והדת על הציבור. למה לא נשלחו ניידות סמויות עם דגלי ישראל לערים הערביות שכל כך אוהבות לתלות את דגלי ישראל בגאווה? התשובה להכל היא: לא משנה מה יעשו אויבי ישראל... כמה טרור שיפעילו וכמה נוחבות שיהיו... הם יקבלו "הכלה והבנה"... הם יוכלו בזכויות חופש הביטוי... אבל אם זה מגיע ליהודים... כל הכוחות מתאמצים... כי המטרה העיקרית היא הרס היהדות והשנאתה על הציבור בכל דרך. ועל כך במאמר הבא:

הפרוגרס והיפוכו:

כל כלי המשחית בתקשורת התבהלה הפרוגרסיביים האנרכיסטים... פתאום נזדעזעו לשמוע על כך שציבור לאומי כואב הפריע לעריכת טקס זיכרון למחבלים ויהודים בבית כנסת ברעננה. פתאום הם לא מבינים איך אפשר להפריע בבית כנסת... (טמפל רפורמי) איך אפשר להפריע באמצע התפילות? ודרשו מהמשטרה לערוך מעצרים עד היסוד...

ותראו עכשיו את היפוכו של הפרוגרס הצבוע:

זוכרים את אותו יום כיפור ומתפלליו ברחובות תל אביב שזכו לפוגרום אנטישמי והפרעות באמצע התפילה. וכל שנה אותם איומים מצידם של האנרכיסטים אבירי "חופש הדת"... שיפריעו לתפילות יום כיפור והחגים אם יתקיימו...

זוכרים את חגי הפסח האחרונים ופיזור הפיתות-חמץ ברחובות קריה בראש כל חוצות כדי לזלזל ולפגוע ברגשות שומרי הדת.

זוכרים את אותם נשים שנכנסו לבית כנסת בהרצליה ופיזרו פשקווילים? איך אותה תקשורת צבועה ופרוגרסיבית הצדיקה אותם... ואמרו שבית כנסת הוא מקום ציבורי ומותר לכל אזרח להתבטא בו... (רק אם זה לא ברעננה...)

זוכרים את המופע הפוגע בכל חודש מחדש ע"י נשים רפורמיות בכותל שעושות הכל כדי לפגוע ברגשות ציבור המתפללים בכותל. אבל לפי פרוגרס התקשורת והמשפט הדיקטטוריים השולטים כאן שה חופש ביטוי, בשונה מחופש ביטוי ליהודים שעולים שתי מטר ליד להר הבית (אין כאן היתר לעלות. אלא להביא את הצביעות שלהם לחופש דת וביטוי...)

זוכרים את כנופיות האנרכיסטים עם הזמבורות והרמקולים עם צרחות אימה מול ישיבת הר המור (זה גם בית כנסת... לא?) ועוד ישיבות ובתי כנסת שנעמדו מולם והפריעו ללא הרף לתפילות

והלימוד. כך דרכם של הבולשביקים מה שמותר להם אסור לאף אחד... עיין ערך סטאלין ופוטין...

תענוג לענות:

שאלה: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" יש להבין מה שכתוב יכפר סתם והיה לו לכתוב יכפר ה'?"

תשובה: עיין בספר ליקוטי תורה. פרשת אחרי. כה ג. לאדמו"ר הזקן.

שאלה: התקשורת אומרת כל הזמן שהקצבאות הניתנות לציבור החרדי ותקצוב עולם התורה מהווה נטל על תקציב המדינה?

תשובה: שקר וכזב והנדסת תודעה פרוגרסיבית אנטישמית נגד הציבור החרדי. והכל כדי שהציבור לא יחשוב על הגניבות האמיתיות של כספי המיסים והמדינה... ויהי מוסת ויכלה את זעמו בשנאה על יוקר המחיה בחרדים ולא באשמים ובגנבים האמיתיים... וכדאי להביא השבוע את מה שכתב משה פייגלין בנושא רק על דוגמא אחת מיני רביות... על לקיחת וגניבת הכסף הציבורי: *הקצבאות של האליטה* קודם שמתחילים לקצץ בשכר הפרוטות של סיעות בבתי הספר, טפלו בבקשה בשוד המכונה "פנסיה תקציבית". פנסיה תקציבית היא לא באמת פנסיה. היא לא חיסכון ולא תגמול על עבודה, היא קצבה לכל דבר ועניין – רק שרבים ממקבליה, אלה שהגיעו לדרגות שכר שמעל שכר חברי הכנסת, לא נמצאים במשרד הרווחה, הם יושבים בבתי קפה יוקרתיים, מתראיינים בערוצי חדשות, מטיילים בעולם ומקבלים מדי חודש קצבאות שיכלו לפרנס משפחות שלמות. שום אדם במדינה לא חסך שקל לפנסיה התקציבית. לא נצבר פה שקל אחד. מדובר בקצבה שממומנת אך ורק על-ידי הציבור – והמיסים הישירים והעקיפים שכולנו משלמים. וזה לא נגמר רק באי-הצדק. מדובר בשוד בין-דורי ממוסד. הפנסיות (קצבאות) התקציביות האלה – שמכוסות מהתקציב במקום מקרן חיסכון – מתורגמות לנטל אדיר על דור העובדים הצעיר. צעירים לא מצליחים לקנות דירה, מעמד הביניים נשחק עד עפר, וההורים משלמים מסים שמנים כדי שמישהו אחר יוכל לפרוש לפנסיית פאר – ולהתחיל קריירה שנייה.

האחד בונה בעמל חיים – והשני מקבל על חשבוננו חיים טובים וממומנים. בשונה מקצבת זקנה, נכות, או הבטחת הכנסה – הקצבה המכונה פנסיה תקציבית, לא תלויה בהכנסות. אפשר להתחיל קריירה שניה, להרוויח סכומים אסטרונומיים – ועדיין לקבל עשרות אלפים מהמדינה שאיש לא יגע בהם. למה? כי ככה קבעו לעצמם מנסחי הכללים... הגיע הזמן לומר את האמת: אם יש לך הכנסה של מעל 50,000 שקלים בחודש, אינך זכאי לקצבה נוספת מהמדינה, גם אם הקצבה הזו מכונה "פנסיה".

קצבה – היא למי שצריך. לא למי שיודע לדאוג לעצמו על חשבון אחרים. ואם זה לא מוצא חן בעיניך – סימן שאתה בצד הלא נכון של המשוואה. מי שרוצה חברה בריאה – חייב להפסיק לממן בכפייה את אלה שמזמן לא צריכים תמיכה. מי שמאמין בשוק חופשי – חייב לומר סוף ל"סוציאליזם

לבכירים". כשתגמרו לטפל בשומנים, דברו איתנו על כבשת הרש.

תענוג בלימוד זכות על עם ישראל:

פעם אחת שלח אביי שני תלמידי חכמים לנסותו את אבא אומנא (לאחר שראה שבשמים מאוד מעריכים אותו) ולבדוק במעשיו הטובים. באו לביתו ואכלו ושתו, ונתן להם מקום ללון, וקפל תחתיהם שטיחי צמר לישון עליהם. בבקר לקחו האורחים את הבגדים שישנו עליהם, קפלו אותם והביאו אותם לשוק למוכרם, ופגשו את אבא אומנא. אמרו לו מבקשים אנו מכבודו שיאמר לנו כמה הם שוים ויתן לנו מעות תמורתם, ובכך רצו לבודקו אם יחשדם כגזלנים, או שיאמר ששוים הם פחות מערכם האמיתי. אמר להם כך וכך הם שוים. שאלוהו, ואולי שוים הם יותר? ענה להם אני קניתי אותם בסכום זה שאמרתי לכם.

לאחר שנכחו לראות שאדם נאמן הוא, אמרו לו במה חשדת אותנו בעת שלקחנו ממך את הבגדים אמר להם, חשבתי שנזדמנה לכם מצות פדיון שבויים וצריכים אתם מעות והתבישתם לבקש ממני מעות, ולכן לקחתם את הבגדים. אמרו לו מטרטנו היתה לנסות אותך, ועמדת בנסיון, וכעת קח בחזרה את הבגדים. אמר להם איני רוצה לקבלם בחזרה, כי מאותו רגע שנודע לי שלקחתם אותם אמרתי שיהיו לצדקה. ובזכות מעשים אלו נתנו לו מן השמים שלום בכל יום (גמרא תענית כא:)

תענוג לחיך:

@ רופא : האם אתה עושה פעילויות מסוכנות? מטופל : לפעמים מעז להתווכח עם אשתי...

@ החולה: דוקטור, דוקטור, אבד לי הזיכרון!! הרופא: מתי זה קרה? החולה: מתי קרה מה?

@ אחרי כמה שעות בפקק מתיש בגלל חסימות כבישים של אנרכיסטים. איחרתי את התור לבדיקה רפואית וכל ההמתנה של כמה חודשים הלכה לטמיון... יצאתי מהאוטו וניגשתי לאחד מהחוסמים הבריונים. ושאלתי אותו למה הוא עושה את זה? וענה לי: אני עושה את כל זה במסגרת פעילותי החוקית כאנרכיסט...

@ רוצים שאני אספר לכם על אוכל של פולנים? עזבו אין טעם...

@ לספור ספירת עם העומר עם ברכה זה ממש כיף. אבל לספור בלי ברכה... זה ממש לשם שמים...

תודה ענקית וגדולה וכל הברכות לפעילים החדשים שעתה מהעלון ותרגו הרבים ומיוזמתם וללא כל רווח אלא למען זיכוי הרבים ולמלא את הארץ דעת ויראת ה' מפעילים את העלון בחיפה ובצפת.

ועליהם עוספו השבוע עוד שני אוהבי ה' ותורתי באשקלון ודימונה. כולם יחד פעילים את הפצת העלון על חשבונם מכספי מעשר בתי הכנסת.

ישלם ה' שרם ותהי משכורתם שלימה פעם ה' אלוקי ישראל. אשר בזה שפרשיעו ברית ערבים פרסומים והסתה עגז התורה ושומריה. ערבים הם בלעומת זה דקדושה וערבים אור טוב בעולם. ומדה טובה מרובה!